25. 5. 2016

ID: 101505

Protiprávnost

Postrádá-li žalované jednání obviněných rysy protiprávnosti, tedy jeden ze znaků trestného činu ve smyslu § 13 odst. 1 tr. zákoníku, pak není možné, aby takové jednání bylo jakýmkoliv trestným činem.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1281/2015, ze dne 13.1.2016)

Nejvyšší soud ČR rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněných Ing. J. K., Bc. M. K., R. Ř., V. E., Z. Š., P. V., a J. K., proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 7. 2015, sp. zn. 50 To 189/2015, který rozhodl jako soud druhého stupně v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 32 T 28/2015, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání nejvyššího státního zástupce odmítá.

Z odůvodnění:

Okresní soud Plzeň-město usnesením ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 32 T 28/2015, podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. za použití § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. a § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastavil trestní stíhání výše jmenovaných obviněných pro skutky spočívající v tom, že

Ing. J. K.

- v přesně nezjištěné době v roce 2009 či 2010, na neurčeném místě v České republice, při osobním setkání, nejméně ve formě ústního nařízení, na jedné ze schůzek mezi zástupci spol. OBI, s. r. o. a zástupci spol. ISS Facility Services, s. r. o. (bezpečnostní agentura), z pozice v. oddělení bezpečnosti spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., B., předal pokyn M. K., který pracuje jako ř. segmentu bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., s tím, aby všichni zaměstnanci bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., tedy výlučně detektivové, s okamžitou platností počali využívat možnost vybírání tzv. administrativních poplatků, a to od pachatelů přestupku proti majetku podle ust. § 50 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v nákupních střediscích spol. OBI Česká republika, s. r. o., k čemuž předal M. K. přinejmenším jednostránkový tiskopis, na němž bylo mimo jiné uvedeno, že tzv. administrativní poplatek činí 1000,- Kč, má kompenzovat část nákladů na zachycení pachatele krádeže, dále, že je možné jej po dohodě vybírat na marketu anebo vymáhat později soudní cestou, byla zde rovněž přesně vymezena kritéria pro uložení takového administrativního poplatku (osoba má být starší 18 let, musí se jednat o krádež do 5000,- Kč, musí jít o občana České republiky, který je svéprávný, dotyčný u sebe musí mít doklady, musí disponovat finančními prostředky nejméně v citované výši, a nesmí se jednat o recidivistu), a byl zde detailně popsán návod, jak má pracovník bezpečnostní agentury – detektiv postupovat ("Zaměstnanec bezpečnostní agentury, který uskuteční zadržení pachatele krádeže dle platných zákonů ČR, provede úkony dané platným zákonem ČR. Následně sdělí zadrženému, že spol. OBI Česká republika, s. r. o., bude uplatňovat kompenzaci nákladů na jeho zachycení. Dále sdělí, že tento poplatek je možné uhradit na místě. Pokud zadržený bude souhlasit s provedením kompenzace na místě, bude mu to umožněno. Před samotným zaplacením předá zaměstnanec bezpečnostní agentury zadrženému předepsaný formulář - F Prohlášení. Zadržená osoba se s textem prohlášení seznámí, a po seznámení a uznání důsledku toto prohlášení podepíše. Poté zaměstnanec bezpečnostní agentury doprovodí zadrženou osobu na hlavní informace, kde zadržená osoba poplatek zaplatí. Pokud nastane během komunikace se zadrženou osobou konfliktní situace, zaměstnanec bezpečnostní agentury musí přivolat vedení marketu. Vedení marketu s konečnou platností rozhodne, jestli bude zadržené osobě umožněna kompenzace

administrativního poplatku na místě. Po předložení originálu vyplněného formuláře - F Prohlášení je pracovníkem hlavních informací vytvořena jedna kopie tohoto dokladu. Následně pracovník hlavních informací zadá do pokladny pod PLU číslem 9691 administrativní poplatek 1000,- Kč. K originálu pokladního bonu jsou vytvořeny dvě kopie. Originál pokladního bonu je předán zadržené osobě. První kopii pokladního bonu společně s originálem dokladu - F Prohlášení založí pokladní dozor v trezorové místnosti do šanonu – Š Administrativní poplatky. Druhá kopie pokladního bonu je předána k archivaci zaměstnanci bezpečnostní agentury, který ji společně s kopií dokladu - F Prohlášení přiloží k příslušnému Zápisu o zadržení."), kdy od přesně nezjištěné doby od roku 2009 či 2010 až do současnosti - t.j. nejméně tedy do 29.05.2013 celý systém vybírání administrativních poplatků takzvaně zastřešoval a řídil, čili tímto jednáním přinejmenším zosnoval a řídil (organizoval) provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce, příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přičemž od přesně nezjištěné doby od roku 2009 či 2010, nejméně do 29.05.2013, ze sídla spol. OBI, s. r. o., na adrese P., B., z pozice v. oddělení bezpečnosti spol. OBI, s. r. o., zajišťoval zásobování (dále jen "předávání") tiskopisů "Prohlášení o souhlasu s uložením administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč" s hlavičkou spol. OBI, a to nejméně do prodejny OBI (A. B.) na adresu P., S., a taktéž do sídla bezpečnostní agentury spol. ISS Facility, s. r. o., na adresu P., B., k dispozici pracovníkům řečené bezpečnostní agentury, aby je tito mohli následně využívat při samotné realizaci ukládání administrativních poplatků, čili i tímto jednáním přinejmenším zosnoval a řídil (organizoval) provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

Bc. M. K.

- v přesně nezjištěné době v roce 2009 či 2010, na neurčeném místě v P., při osobním setkání ve formě krátké směrnice, coby ř. segmentu bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., předal pokyn svému podřízenému R. Ř., který pracuje ve stejné společnosti jako S. m. pro P. kraj, s tím, aby všichni zaměstnanci bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., tedy výlučně detektivové, s okamžitou platností počali využívat možnost vybírání tzv. administrativních poplatků, a to od pachatelů přestupku proti majetku podle ust. § 50 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v nákupních střediscích spol. OBI Česká republika, s. r. o., k čemuž R. Ř. předal přinejmenším předmětný jednostránkový tiskopis s výše citovaným obsahem, kdy od přesně nezjištěné doby od roku 2009 či 2010 až do současnosti - t. j. nejméně tedy do 29.05.2013, celý systém vybírání administrativních poplatků takzvaně zastřešoval a řídil, čili tímto jednáním přinejmenším vzbudil v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin, a tedy navedl jiného k provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

R. Ř.

- v přesně nezjištěné době v roce 2009 či 2010, na neurčeném místě v P., při osobní setkání ve formě krátké směrnice, coby S. m. pro P. kraj, v rámci bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., na podkladě výše citovaného tiskopisu, který obdržel od nadřízeného M. K., nejméně ústní formou, proškolil přinejmenším svého podřízeného V. E., P. V., Z. Š. a J. K., kteří shodně pracují ve stejné společnosti jako detektivové - pracovníci ostrahy, stran podmínek v tiskopisu uvedených a nařídil jim, aby možnosti vybírat tzv. administrativní poplatky s okamžitou platností počali aplikovat nejméně na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., nacházející se v obchodním centru A.-B., kdy

od přesně nezjištěné doby od roku 2009 či 2010 až do současnosti - t. j. nejméně tedy do 29.05.2013 celý systém vybírání administrativních poplatků takzvaně zastřešoval a řídil, čili tímto jednáním rovněž přinejmenším vzbudil v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin a tedy navedl jiného k provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

V. E. samostatně

- od přesně nezjištěné doby, nejméně od roku 2009 do 29.05.2013, nejméně na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., nacházející se v obchodním centru A.-B., na tehdejší pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., B. p., U L., na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem K., D., a na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem B., P., coby detektiv - pracovník ostrahy, ale zejména jako v. o. a v. s., na podkladě výše uvedeného proškolení od R. Ř., z pozice své funkce takzvaně zastřešoval jednotlivé dílčí "výběry poplatků ve výši 1000,- Kč", jakož i s tím spojenou administrativu, obojí aplikované nejen jím samotným, ale i jinými zaměstnanci (detektivy - pracovníky ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., kdy těmto zaměstnancům podával přinejmenším instrukce o způsobu komunikace s inkriminovanými zákazníky, o způsobu chování pracovníka ostrahy v případě realizace nabídky uhrazení administrativního poplatku, a o dalších podmínkách takového procesu, čili tímto jednáním přinejmenším realizoval provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

V. E. společně se Z. Š.

- dne 01.05.2013 v 17:05 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně se Z. Š., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozená H. O., uvnitř prodejny zjevně dopustila přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb. (neboť si skrytě zastrčila na neurčené místo na těle 1 ks šroubováku nezjištěné značky v hodnotě 255,- Kč, 1 ks šroubováku nezjištěné značky v hodnotě 329,- Kč, 1 ks lesku na listy v hodnotě 85,- Kč a 1 ks lepidla zn. Pattex super Fix v hodnotě 129,- Kč, celkově tedy zboží v hodnotě 798,- Kč, s nimiž pak prošla přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovanou vyzvali, aby je následovala do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto H. O. dobrovolně učinila, sdělili jí, že jí namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž H. O. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasila, a byla z jejich strany odvedena na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatila, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 08.05.2013 ve 14:10 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně se Z. Š., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozená M. S. uvnitř prodejny zjevně dopustila přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb. (neboť si skrytě zastrčila do kapsy 1 ks postřiku na brambory zn. Spintov v hodnotě 319,- Kč, se kterým pak prošla přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovanou vyzvali, aby je následovala do zadní kanceláře ke kamerovým

systémům, a když takto M. S. dobrovolně učinila, sdělili jí, že jí namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž M. S. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasila a byla z jejich strany odvedena na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatila, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 19.05.2013 v 14:45 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně se Z. Š., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozený F. B. uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb. (neboť si skrytě zastrčil do kapsy u kalhot 1 ks imbusového klíče v hodnotě 155,- Kč, se kterým pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto F. B. dobrovolně učinil, jakož i navrátil nazpět do prodeje předmětný imbusový klíč, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž F. B. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

V. E. společně s P. V.

- dne 02.05.2013 v 17:45 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozený J. K., uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb. (neboť si na neurčené místo na těle skrytě zastrčil 1 ks západky na dveře - dále jen úchytka v hodnotě 19,50 Kč, s čímž pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto J. K. dobrovolně učinil, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž J. K. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše prostřednictvím své platební karty (bankovním převodem) a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 09.05.2013 v 16:07 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozený O. S., uvnitř prodejny údajně měl dopustit přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si měl pravděpodobně do kapsy u kalhot zastrčit zinkový poklop v hodnotě 215,- Kč, s nímž pak údajně prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto O. S. dobrovolně učinil, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž O. S.

následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 22.05.2013 v 11:21 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozený A. M., uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si skrytě zastrčil 2 ks brousku na řetěz v hodnotě 310,- Kč do své tašky, se kterými pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto A. M. dobrovolně učinil, jakož si i za 310,- Kč odkoupil předmětné brousky, sdili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž A. M. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 22.05.2013 ve 12:57 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozená J. K. uvnitř prodejny zjevně dopustila přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si skrytě zastrčila nejméně šest kusů cibulek nejrůznějších rostlin v hodnotě 19,- Kč do kapsy u bundy, se kterými pak prošla přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovanou vyzvali, aby je následovala do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto J. K. dobrovolně učinila, jakož i navrátila nazpět do prodeje předmětné cibulky rostlin, sdělili jí, že jí namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž J. K. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasila, a byla z jejich strany odvedena na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatila, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 29.05.2013 v 15:10 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozená V. V. uvnitř prodejny zjevně dopustila přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si skrytě zastrčila celkem tři kusy lístečků od rostliny "Saintpaulia" do kapsy, se kterými pak prošla přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovanou vyzvali, aby je následovala do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto V. V. dobrovolně učinila, sdělili jí, že jí namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž V. V. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasila, a byla z jejich strany odvedena na hlavní pokladnu Informací, kde vše prostřednictvím své platební karty (bankovním převodem) a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatila, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii

České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

Z. Š. společně s P. V.

ad 1)

- dne 15.05.2013 v 07:55 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozený P. V., uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si skrytě zastrčil do kapsy 1 ks spojky v hodnotě 42,- Kč, se kterým pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto P. V. dobrovolně učinil, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž P. V. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše prostřednictvím své platební karty (bankovním převodem) a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 21.05.2013 ve 14:05 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services s. r. o., poté, co se poškozený J. B., uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si neskrytě nasadil na hlavu 1 ks slaměného klobouku v hodnotě 50,- Kč, se kterým pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto J. B. dobrovolně učinil, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž J. B. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

ad 2)

- dne 06.05.2013 ve 12:40 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co si poškozený J. J., uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si skrytě do kapsy zastrčil 1 ks kovového šroubu s okem o hmotnosti 0,009 kg v hodnotě 3,30,- Kč, se kterým pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto J. J. dobrovolně učinil, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž J. J. s uhrazením citované finanční hotovosti nesouhlasil, a na místě se pak společně domluvili, že si předmětný kovový šroub odkoupí, kdy jmenovaný J. J. byl následně z jejich strany

odveden na hlavní pokladnu Informací, kde v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., uhradil částku ve výši 3,- Kč, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 06.05.2013 ve 14:50 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co si poškozená R. J. uvnitř prodejny skrytě na neurčené místo na těle uschovala 2 ks lístečků z rostliny Saintpaulia v hodnotě 138,- Kč a 1 ks lístečku z rostliny Saintpaulia Chimera, tedy ze zboží v celkové hodnotě 219,- Kč, s čímž pak prošla přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovanou vyzvali, aby je následovala do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto R. J. dobrovolně učinila, sdělili jí, že jí namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž R. J. s uhrazením citované finanční hotovosti nesouhlasila, a společně se pak domluvili, že si předmětné rostliny odkoupí, kdy jmenovaná R. J. byla následně z jejich strany odvedena na hlavní pokladnu Informací, kde v hotovosti na účet spol. OBI, s. r. o., uhradila částku ve výši 219,- Kč, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 16.05.2013 v 16:20 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co si poškozená A. J. uvnitř prodejny skrytě na neurčené místo na těle uschovala 6 ks lístečků z rostliny Saintpaulia v hodnotě 78,- Kč a z rostliny Saintpaulia Chimera v hodnotě 59,- Kč, tedy ze zboží v celkové hodnotě 137,- Kč, s čímž pak prošla přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovanou vyzvali, aby je následovala do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto A. J. dobrovolně učinila, sdělili jí, že jí namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž A. J. J. [správně mělo být pouze „A. J.“; okresní soud tu nesprávně převzal nepřesné označení jmenované z obžaloby] s uhrazením citované finanční hotovosti nesouhlasila, a společně se pak domluvili, že si předmětné rostliny odkoupí, kdy jmenovaná A. J. byla následně z jejich strany odvedena na hlavní pokladnu Informací, kde v hotovosti na účet spol. OBI, s. r. o., uhradila částku ve výši 137,- Kč, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 27.05.2013 ve 14:42 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s P. V., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co si poškozená M. Š. uvnitř prodejny skrytě do kapsy uschovala 1 ks lístečku z rostliny Saintpaulia v hodnotě 19,- Kč, s čímž pak prošla přes pokladnu bez řádného zaplacení, jmenovanou vyzvali, aby je následovala do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto M. Š. dobrovolně učinila, sdělili jí, že jí namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž A. J. J. [správně mělo být „M. Š.“; okresní soud i tady nesprávně převzal chybné označení jmenované z obžaloby] s uhrazením citované finanční hotovosti nesouhlasila, a když nesouhlasila ani s variantou, že si rostlinu Saintpaulia v hodnotě 19,- Kč odkoupí, přivolali tito na místo strážníky Městské policie P., kteří již M. Š. uložili pokutu ve výši 200,- Kč, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění

úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

P. V. společně s J. K.

- dne 13.05.2013 ve 12:20 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s J. K., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozený M. M., uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si skrytě do kapes zastrčil 1 ks pozinkované podložky o hmotnosti 0,003 kg a v hodnotě 2,4,- Kč a dále 1 ks šestihranné matice o hmotnosti 0,004 kg a v hodnotě 0,7,- Kč, celkově tedy zboží v hodnotě 3,- Kč, s čímž pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto M. M. dobrovolně učinil, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž M. M. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše prostřednictvím své platební karty (bankovním převodem) a na účet spol. OBI, s. r. o. na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 13.05.2013 ve 20:09 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s J. K., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozený L. P., uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb. (neboť si skrytě do kapes zastrčil 1 ks nábytkového závěsu v hodnotě 71,- Kč a 1 ks bílého magnetu v hodnotě 81,- Kč, celkově tedy zboží za 152,- Kč, s čímž pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto L. P. dobrovolně učinil, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž L. P. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

- dne 17.05.2013 v 08:00 hodin, na pobočce spol. OBI, s. r. o., se sídlem P., S., v prostoru za pokladnou, společně s J. K., oba jako detektivové (pracovníci ostrahy) bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., poté, co se poškozený J. V., uvnitř prodejny zjevně dopustil přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., (neboť si skrytě do kapsy zastrčil 1 ks kovového matného knoflíku - dále jen tzv. čudlíku v hodnotě 71,- Kč, se kterým pak prošel přes pokladnu bez řádného zaplacení), jmenovaného vyzvali, aby je následoval do zadní kanceláře ke kamerovým systémům, a když takto J. V. dobrovolně učinil, jakož i navrátil předmětné zboží nazpět do prodeje, sdělili mu, že mu namísto přivolání městské či státní policie nabízí možnost uhrazení tzv. administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč, přičemž J. V. následně s uhrazením citované finanční hotovosti souhlasil, a byl z jejich strany odveden na hlavní pokladnu Informací, kde vše v hotovosti a na účet spol. OBI, s. r. o., na místě zaplatil, čili tímto jednáním společně přinejmenším realizovali

provádění úkonů, jejichž výkon je svěřen v rámci předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti toliko Policii České republiky ve smyslu ust. § 2 zák. č. 273/2008 Sb., popřípadě správnímu orgánu obce příslušnému pro posouzení jednání, majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

čímž měli podle obžaloby spáchat:

Ing. J. K.

přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,

Bc. M. K.

přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku,

R. Ř.

přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku,

V. E.

přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

Z. Š.

přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

P. V.

přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

J. K.

přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

neboť dospěl k závěru, že uvedené skutky nejsou trestnými činy a není důvod pro postoupení věci.

Citované usnesení soud prvního stupně odůvodnil tím, že tzv. administrativní poplatek byl vybírán na základě nepojmenované smlouvy občanskoprávní povahy podle § 51 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále převážně jen „občanský zákoník“), kdy pachatel přestupku zvolil možnost mezi přivoláním policie a uzavřením předmětné smlouvy. Nabídl-li tedy zaměstnanec bezpečnostní agentury osobě, která se dopustila majetkového přestupku, možnost paušální náhrady škody podle předem zpracované instrukce vedením společnosti OBI Česká republika, s. r. o. (dále převážně jen „společnost OBI“), jednalo se o nabídku uzavření

soukromoprávní smlouvy pachateli přestupku, byť současně měl možnost žádat přivolání policie a následné řešení deliktu v přestupkovém řízení. Takto uzavřená inominátní (nepojmenovaná) smlouva, jejímž prostřednictvím společnost OBI uplatnila nárok na částečnou kompenzaci nákladů na zachycení pachatele přestupku, odpovídá dobrým mravům a není v rozporu s žádným ustanovením jak občanského zákoníku, tak ani zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále převážně jen „nový občanský zákoník“). Nikdo z obviněných, zejména řadoví pracovníci bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o. (dále převážně jen „bezpečností agentura“), přitom nevystupovali jménem policie, ani se neprezentovali jako členové přestupkové komise. Společnost OBI také nebyla povinna oznamovat přestupky nebo trestné činy proti majetku a měla právo se svobodně rozhodnout, zda takový přestupek oznámí, či nikoli. Na podporu uvedené argumentace soud dodal, že k vybírání předmětného poplatku se vyjadřovala již v roce 2011 Česká obchodní inspekce, která protiprávnost jednání společnosti OBI neshledala, stejně jako policejní orgány, které věc opakovaně odložily, a to právě s poukazem na soukromoprávní rovinu administrativního poplatku. U všech obviněných navíc absentuje naplnění subjektivní stránky trestného činu, pro který byli stíháni, a to právě s ohledem na skutečnost, že se řídili vnitřním předpisem zaměstnavatele, který byl schválen statutárním orgánem společnosti, a byl tedy pro ně závazný.

Proti citovanému usnesení podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město včas stížnost, kterou Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 8. 7. 2015, sp. zn. 50 To 189/2015, jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

V odůvodnění svého usnesení soud druhého stupně uvedl, že se ztotožnil s argumentací napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně, neboť také on zastává názor, že v posuzované věci jde o vybírání částky nazvané „administrativní poplatek“, který je prezentován jako náklad vznikající společnosti OBI v důsledku zadržení osoby při krádeži zboží v provozovně. Odkázal přitom jednak na směrnici, podle které měli pracovníci bezpečnostní agentury postupovat, dále na smlouvu mezi společností OBI a bezpečnostní agenturou s tím, že zmiňovaný administrativní poplatek lze chápat jako paušálem stanovenou náhradu škody, resp. části výdajů potřebných k ostraze daných objektů. Krajský soud vyzdvihl, že zadržené osoby potvrdily, že na ně nebyl vyvíjen nátlak, nebylo jim vyhrožováno, ani k úhradě poplatku nebyly nuceny, a že detektivové, s nimiž jednali, neměli žádné uniformy. Poukázal rovněž na smlouvu uzavřenou mezi bezpečnostní agenturou a společností OBI, a vzal za prokázané, že společnost OBI vynakládala prostředky na to, aby prostřednictvím zmíněné agentury zajistila ostrahu svých objektů. Stížnostní soud uzavřel, že v dané věci se jednalo o nabídku mimosoudního vyrovnání v situaci, kdy osoba byla přistižena pracovníky bezpečnostní agentury při protiprávním jednání ke škodě společnosti OBI, přičemž by i při existenci objektivní stránky skutkové podstaty stíhaného trestného činu bylo nutno dovozovat existenci právního omylu ve smyslu § 19 tr. zákoníku, neboť žádný z obviněných se nepodílel na tvorbě směrnice a všichni byli informováni o tom, že věc byla konzultována s právním oddělením a po právní stránce je vše v pořádku.

Proti uvedenému usnesení podal nejvyšší státní zástupce (dále též „dovolatel“) v neprospěch všech obviněných dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť je přesvědčen, že bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. c) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., tedy bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí, jakož i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jelikož rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Podle dovolatele se s rozhodnutími obou soudů nižších stupňů nelze plně ztotožnit. Vyšly totiž z nesprávného právního posouzení skutku, že se nejedná o žádný trestný čin (tedy ani o trestný čin přisvojení si pravomoci úřadu, a to z důvodu nesprávného vyřešení předběžné otázky podle § 9 odst.

1 tr. ř. o charakteru tzv. administrativního poplatku, vybíraného prostřednictvím bezpečnostní agentury pro společnost OBI jako údajnou náhradu nákladů vynaložených na ostrahu objektu, který je třeba střežit i z důvodů krádeží zboží.

Nejvyšší státní zástupce zdůraznil, že v souvislosti s prokázaným skutkovým stavem v této věci (srov. jeho popis shora) je třeba zaměřit pozornost na kompetence zaměstnanců bezpečnostních agentur v českém právním řádu. Současná právní úprava nezakotvuje žádná ustanovení, která by upravovala zvláštní postavení a pravomoci bezpečnostních agentur nebo jiných zaměstnanců zajišťujících ochranu. Pracovník bezpečnostní agentury je při výkonu své činnosti oprávněn realizovat pouze taková práva a oprávnění, která má vlastník nebo provozovatel střeženého objektu a která příslušnou smluvní formou deleguje na bezpečnostní agenturu. Soukromé bezpečnostní služby nemají, ale ani nemohou mít, jiná práva než kterýkoli občan. Zaměstnanec bezpečnostní agentury může proti útočníkovi zakročit v rámci nutné obrany podle § 29 tr. zákoníku za zde stanovených podmínek, případně může podle § 76 odst. 2 tr. ř. v případě, že někdo spáchá trestný čin nebo bezprostředně poté, omezit jeho osobní svobodu, pokud je to nutné ke zjištění totožnosti osoby, k zamezení útěku nebo k zajištění důkazů, přičemž ihned po zadržení musí zadrženou osobu předat policejnímu orgánu.

Podle názoru dovolatele bezpečnostní agentury nemohou mít zvláštní pravomoci právě proto, že jsou soukromé. Pravomoc je totiž atributem veřejné moci a přísluší státu. Pokud by pracovníkům bezpečnostních agentur byla přiznána některá zvláštní oprávnění, porušila by se ústavou zaručená rovnost občanů. Pracovníci bezpečnostních agentur se při výkonu služby směřující k ochraně majetku a bezpečnosti osob, tedy povinnosti vyplývající ze smluv na komerčním základě, mohou, na rozdíl od příslušníků policejních sborů, jimž relativně značná oprávnění skýtají speciální zákony, opřít pouze o ustanovení trestního zákoníku a občanského zákoníku platná pro každého občana České republiky. Pracovníci bezpečnostní agentury nesmí zákazníky legitimovat a nejsou rovněž oprávněni z občanského průkazu opisovat jakékoliv údaje nebo dokonce občanský průkaz odebrat. Pokud pracovník bezpečností agentury požaduje občanský průkaz, jedná protiprávně, neboť v případě krádeže může občana legitimovat pouze Policie České republiky nebo městská/obecní policie, kterou by měl zaměstnanec bezpečnostní agentury přivolat. Pokud dojde k opsání osobních údajů z občanského průkazu, může zákazník žádat soudní ochranu, neboť pracovník bezpečnostní agentury tím zasáhl do práv na ochranu osobnosti, protože osobní údaje jsou citlivou a zneužitelnou záležitostí.

Nejvyšší státní zástupce je přesvědčen, že jednání pracovníků bezpečnostní agentury není v případě již zaznamenané krádeže možné posuzovat ani z hlediska naplnění zákonných podmínek svépomoci podle § 6 občanského zákoníku (nyní § 14 nového občanského zákoníku). Ustanovení o svépomoci předpokládá neoprávněný zásah, který teprve hrozí, a to dokonce bezprostředně. Zásah proti cizímu majetku tedy již logicky nehrozí v době, kdy je pachatel přestupku zadržen zaměstnanci bezpečnostní agentury. Navíc z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1335/2013, který se zabývá podstatou svépomoci, vyplývá, že zásadnje svépomoc možná tam, kde se nelze účinně dovolat pomoci moci veřejné, výjimečně i tam, kde hrozí takový bezprostřední zásah do práv, který by ohroženému neumožňoval užít standardní postup k dosažení soudního rozhodnutí a k jeho výkonu. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že ustanovení o svépomoci nelze užít v případě, kdy standardní zákonný postup zaručuje ochranu práv subjektu v případě, že zásah nehrozí bezprostředně (v uvedeném směru se tak nejedná o zcela shodnou situaci, jaká byla předmětem posouzení Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2006, sp. zn. 8 Tdo 572/2006). Podle přesvědčení prezentovaného v tomto dovolání nelze odkazovat ani na použití § 417 odst. 1 občanského zákoníku (nyní § 2903 nového občanského zákoníku), neboť i tato ustanovení hovoří o hrozící újmě, tedy újmě, která ještě nenastala.

Podle názoru dovolatele ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že pracovníci bezpečností agentury neměli žádný nástroj k tomu, aby mohli ověřit předpoklady, za kterých měl být administrativní poplatek vybírán. Jestliže nebyli oprávněni legitimovat občany, nemohli zjistit, zda se jedná o osobu starší 18 let a občana České republiky. Pracovníci bezpečnostní agentury pak neměli ani žádný nástroj k tomu, aby zjistili, zda je občan svéprávný a zejména zda se nejedná o recidivu, neboť nebyli nadáni k tomu, aby posuzovali svéprávnost či nesvéprávnost jakékoliv osoby a neměli přístup ani do žádného z registrů, v němž by mohli zjistit případnou recidivu.

Nejvyšší státní zástupce dále uvedl, že pokud soudy obou stupňů v odůvodnění svých usnesení zmínily, že mezi subjekty byla uzavřena občanskoprávní nepojmenovaná smlouva, bylo by třeba na takovou smlouvu nahlížet jako na absolutně neplatnou pro rozpor se zákonem ve smyslu § 39 občanského zákoníku (nyní § 588 nového občanského zákoníku), a to proto, že se příčí dobrým mravům, neboť uzavřením takové smlouvy je zjevně narušen veřejný pořádek. Ve skutečnosti se totiž jedná o jednostranný akt, jehož uzavření neodpovídá vůle druhé strany, neboť ta je k uzavření takové smlouvy nepřímo donucena samotnou vzniklou situací, kdy je jí dáno ke zvážení buď přivolání policie, nebo zaplacení tzv. administrativního poplatku. Ten pak nelze vnímat jinak než jako náklady za přisvojenou mocenskou činnost. Uvedený postup je rovněž protiústavní, neboť se příčí čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Zmíněný administrativní poplatek má jednoznačně charakter soukromého trestu, který je však v našem právním řádu nepřípustný. Má v sobě prvky mocenského vrchnostenského aktu, který je ze strany soukromé osoby nepřípustný. Administrativní poplatek má jednoznačně povahu sankce, neboť jde o jednotnou částku ve výši 1 000 Kč, která nijak neodpovídá ceně odcizeného zboží. Na uvedené plnění ze strany zákazníka nelze nahlížet ani jako na plnění smluvní s účelem domoci se náhrady škody, neboť účelem, tedy kauzou smlouvy, je pokutovat, nikoliv se domáhat náhrady škody, jejíž výše nebyla nijak specifikována ani doložena. Škodu totiž nelze paušalizovat. Paušalizovat lze pouze smluvní pokutu pro porušení smluvní soukromoprávní povinnosti. Zde se však jedná o samostatnou jednostrannou sankci. Jestliže se společnost OBI zaštiťuje účelovým tvrzením, že šlo o uzavření nepojmenované smlouvy s cílem domoci se náhrady škody, je třeba na uvedenou smlouvu nahlížet jako na simulovanou, neboť touto smlouvou byl zakrýván sankční charakter ve skutečnosti uložené pokuty.

Podle názoru dovolatele proto v důsledku chybného vyhodnocení předběžné otázky ze strany obou soudů nižších stupňů stran povahy sjednávané smlouvy (poplatku) nadále přetrvává důvodné podezření, že jednáním popsaným ve skutkové větě usnesení o zastavení trestního stíhání obvinění naplnili zákonné znaky přečinu přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku, a to buď ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. a) či b) trestního zákoníku (v případě obviněných Ing. J. K., Bc. M. K. a R. Ř.), nebo ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v případě obviněných V. E., Z. Š., P. V. a J. K.), neboť jako účastníci či jako přímí vykonavatelé realizovali bez oprávnění úkony vyhrazené orgánům veřejné moci.

Teprve ve shora uvedených souvislostech bylo možné v řízení před soudem přikročit ke zjišťování, zda některý z obviněných nejednal v případném negativním právním omylu o normativních znacích skutkové podstaty, který se posuzuje podle zásad platných pro negativní omyl skutkový, případně o omyl při posuzování neoprávněnosti neboli protiprávnosti, kdy je třeba zvažovat zásady posuzování negativního právního omylu pachatele o protiprávnosti jeho činu (§ 19 odst. 1 tr. zákoníku). Zde je však třeba přihlédnout k tomu, že praxe bezpečnostní agentury, fungující v souladu s instrukcí společnosti OBI, je praxí ojedinělou, neboť bezpečnostní služby jiných obchodních řetězců působících na území naší republiky takto nepostupují (Kaufland, Tesco, Ahold, Baumax, Bauhaus) a v jejich instrukcích se vyskytuje údaj, že po každém zadržení pachatele musí být vždy volána Policie České republiky nebo městská/obecní policie. Pracovníci jiných bezpečnostních agentur jsou poučováni o tom, že nemají právo vyžadovat po pachateli krádeže pokuty, neboť k tomu jsou kompetentní pouze orgány Policie České republiky nebo městské/obecní policie. Omylu o protiprávnosti zásahu

bezpečnostní služby se tak bylo možné vyvarovat, neboť základní podmínkou fungování bezpečnostní agentury je ujasnění si možných kompetencí na základě zákona. Pokud k tomu v daném případě nedošlo, je trestní odpovědnost plně namístě.

Nejvyšší státní zástupce z těchto důvodů uzavřel, že Okresní soud Plzeň-město postupoval nesprávně, pokud trestní stíhání všech obviněných podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. za použití § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. a § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastavil, neboť nebylo možné uzavřít, že žalované skutky nejsou trestnými činy. Nesprávně postupoval a rozhodl i soud stížnostní, pokud se s vadným postupem soudu prvního stupně ztotožnil a podanou stížnost státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město zamítl. Proto s odkazem na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř., uplatněné prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., navrhl, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit s ohledem na ustanovení § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř.:

1. podle § 265k odst. 1, 2 věty druhé tr. ř. za podmínky uvedené v 265p odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 7. 2015, sp. zn. 50 To 189/2015, jakož i jemu předcházející usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 32 T 28/2015, a všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
2. dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Okresnímu soudu Plzeň-město, aby předmětnou věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Pokud by Nejvyšší soud shledal, že v posuzované věci je nutno rozhodnout způsobem předpokládaným v ustanovení § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř., dovolatel vyjádřil souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání.

K podanému dovolání se prostřednictvím obhájce doc. JUDr. T.G., vyjádřil obviněný Ing. J. K. (dále též jen „obviněný“). Nejprve se zabýval otázkou naplnění uplatněných dovolacích důvodů. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. dovolatel namítl pouze formálně, neboť jeho případné naplnění nijak neodůvodnil. Vzhledem k absenci jeho odůvodnění se nelze k němu blíže vyjádřit.

V rámci druhého dovolacího důvodu, spočívajícího v nesprávném právním posouzení skutku, nejvyšší státní zástupce vytýkal soudům nižších instancí zejména nesprávné vyřešení předběžné otázky podle § 9 odst. 1 tr. ř. o charakteru tzv. administrativního poplatku. Zabýval se hlavně otázkou, zda tento poplatek je či není v souladu s ustanoveními soukromého práva, přičemž se domníval, že případné prokázání jeho rozporu s těmito normami by mělo vést k přehodnocení posuzovaného skutku podle příslušných norem trestního práva.

Taková úvaha je podle obviněného nesprávná, protože pro posouzení, zda předmětné jednání naplnilo skutkovou podstatu trestného činu přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku, je irelevantní, jak je skutek hodnocen podle soukromého práva. Rozhodující pro posouzení, zda skutek je trestným činem, je jen to, zda skutek uvedený v obžalobě naplňuje zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu. Dovolatelova argumentace proto nemůže zvrátit zcela správný závěr obou soudů nižších stupňů, že skutek uvedený v obžalobě nenaplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku. Z tohoto důvodu podle názoru obviněného nebyl naplněn ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., protože toto ustanovení vyžaduje, aby rozhodnutí spočívalo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení, které by bylo způsobilé zvrátit právní hodnocení soudů obou stupňů ohledně právní kvalifikace skutku jako trestného činu. Proto navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání nejvyššího státního zástupce odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

V další části svého podání se obviněný vyjádřil ke konkrétním argumentům uvedeným v dovolání. V obecné rovině nejprve konstatoval, že nejvyšší státní zástupce v něm formuloval řadu kategorických právních názorů z oblasti soukromého práva, které však dostatečně argumentačně nepodložil, neboť neuvedl, z jakých zákonných ustanovení, právních úvah a provedených důkazů vycházel. Navíc účelově pominul řadu stěžejních skutečností (zejména znak dobrovolnosti úhrady tzv. administrativního poplatku), které jsou rozhodující pro právní kvalifikaci předmětného skutku.

Obviněný považoval dovolatelův argument protiprávnosti legitimace pachatelů krádeží za nesprávný, protože žádnému z obviněných nebylo kladeno za vinu, že by protiprávně vyžadoval od pachatelů majetkových deliktů předložení občanských průkazů. Navíc takový argument zamlčuje, že ve skutečnosti bylo předkládání identifikačních údajů ze strany pachatelů majetkových deliktů zcela dobrovolné a požádaná osoba měla možnost takovou žádost obviněných odmítnout. Postupem obviněných proto nemohlo dojít k zásahu do jejich práv na ochranu osobnosti. Z těchto důvodů obviněný považoval názor dovolatele o tom, že je absolutně zakázáno požádat pachatele krádeže o dobrovolné předložení identifikačního průkazu, za absurdní. V důsledku takového zákazu by totiž poškozená společnost nemohla zjistit ani údaje, které jsou potřebné pro podání žaloby podle občanského soudního řádu.

Ani s dalším argumentem dovolatele ohledně nemožnosti ověření předpokladů pro úhradu administrativního poplatku obviněný nesouhlasil a považoval jej za naprosté nepochopení soukromoprávní úpravy (vnitřního předpisu) společnosti OBI, s. r. o. Toto ověřování se totiž děje pouze na základě dobrovolnosti a souhlasu osoby přichycené při krádeži, která má možnost poskytnutí potřebných údajů odmítnout; v takovém případě se s ní smlouva jednoduše neuzavře. Posouzení svéprávnosti a recidivy je tedy možno chápat jako interní vyhodnocení učiněné výlučně pro uzavření soukromoprávní smlouvy a nemá tak vůbec nic společného s vrchnostenským (autoritativním) rozhodováním o této otázce. I tady obviněný zdůraznil, že ověřování předpokladů pro úhradu administrativního poplatku se dělo na základě dobrovolnosti a souhlasu osoby přistižené při krádeži.

K argumentu nejvyššího státního zástupce o absolutní neplatnosti občanskoprávní nepojmenované smlouvy obviněný nejprve zopakoval, že je z hlediska trestně právního zcela irelevantní. Pokud podle názoru dovolatele byla předmětná smlouva uzavřena v rozporu a) se zákonem, b) dobrými mravy ve spojení se zjevným narušením veřejného pořádku a zároveň neplatná pro c) absenci svobodné vůle u druhé smluvní strany z důvodu jejího donucení, pak obviněný namítl, že dovolatel své kategorické právní závěry neopřel o žádné skutkové okolnosti či důkazy, ani neuvedl, s kterým zákonným ustanovením kogentní povahy je uzavření smlouvy o úhradě tzv. administrativního poplatku v rozporu. Obviněný na tomto místě opět zdůraznil, že osoby přistižené při krádeži uhradily administrativní poplatek dobrovolně, navíc pak ani ve skutku, který je popsán v usnesení o zahájení trestního stíhání a v obžalobě, není uvedeno vůbec nic, co by byť jen naznačovalo, že by někdo z obviněných měl pachatele k něčemu donucovat. Z tohoto důvodu je přesvědčen, že daná smlouva byla uzavřena platně.

K argumentu dovolatele stran zákazu soukromého trestu obviněný uvedl, že český právní řád pojem „soukromý trest“ nezná. Sám dovolatel jej nijak nevymezil a ani neuvedl, který zákon jeho ukládání zakazuje. Naopak občanský zákoník (předchozí č. 40/1964 Sb. i současný č. 89/2012 Sb.) upravuje institut smluvní pokuty, kterou judikatura Nejvyššího soudu i odborná literatura považuje za majetkovou sankci, jež je v soukromém právu zásadně přípustná. Tento právní názor dovolatele tedy nemá oporu v právních předpisech České republiky ani v odborné literatuře. Stejně tak obviněný nesouhlasil s jeho tvrzením, že tzv. administrativní poplatek měl v sobě prvky mocenského, vrchnostenského aktu, neboť zachycení pachatelé jej uhradili zcela dobrovolně, přičemž měli možnost toto odmítnout. Takový postup je typický pro sjednávání soukromoprávních smluv.

Podle názoru obviněného nejvyšší státní zástupce žádným zákonným ustanovením nepodpořil ani argument týkající se zákazu paušalizace náhrady škody. Podle čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod může každý činit, co není zákonem zakázáno. Občanský zákoník neobsahoval a neobsahuje žádné ustanovení, v němž by smluvním stranám zakazoval uzavřít smlouvu o náhradě škody v pauní výši v okamžiku, kdy již ke škodě na majetku došlo. Podle tohoto zákona je možno sjednat smluvní pokutu, která bude pro futuro plnit funkci paušalizované náhrady škody. Jak již bylo zmíněno výše, není vyloučeno sjednání takové náhrady (formou smlouvy inominátní) až po vzniku škody.

K poslednímu argumentu dovolatele, který se týkal ojedinělosti praxe společnosti OBI oproti jiným obchodním řetězcům, obviněný poznamenal, že se jedná o tvrzení minimálně zavádějící, nepřesné a není jisté, odkud nejvyšší státní zástupce takové informace čerpal. Zmínil-li na prvním místě obchodní řetězec Kaufland, pak obviněný ke svému vyjádření připojil fotografii informační cedule tohoto obchodního řetězce, na níž je (mimo jiné) upozornění, že je oprávněn po pachateli krádeže požadovat náklady na jeho zachycení a náklady s tím související a vymáhat je jako náhradu škody.

V závěru svého podání obviněný ze všech těchto důvodů shrnul, že podané dovolání nejvyššího státního zástupce po obsahové stránce nesplňuje uplatněné dovolací důvody, a proto navrhl, aby je Nejvyšší soud odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Pokud by ovšem Nejvyšší soud shledal, že dovolací důvody naplněny byly, navrhl, aby toto podání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. pro zjevnou neopodstatněnost. Zároveň vyslovil souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

K podanému dovolání se prostřednictvím společného obhájce JUDr. L.R.vyjádřili i ostatní obvinění. Uvedli v něm, že považují podání nejvyššího státního zástupce za nedůvodné. V žádném případě nedošlo k naplnění skutkové podstaty stíhaného trestného činu, neboť nikdo z přistižených pachatelů majetkových deliktů nebyl žádným způsobem donucován, aby administrativní poplatek uhradil, naopak jim byla dána možnost alternativního řešení (oznámení jejich činu příslušným státním orgánům). Nikdy se navíc nejednalo o skutky, jež by podléhaly oznamovací povinnosti podle příslušných právních předpisů. Obvinění se proto zcela ztotožnili se závěry obou nižších soudů, které považovali za správné.

Sám obviněný Bc. M. K. poznamenal, že nejvyšší státní zástupce ve svém dovolání záměrně uvedl skutečnosti, které nejsou podloženy žádnými důkazy. Nesouhlasil zejména s jeho tvrzením, že měl v přesně nezjištěné době v roce 2009 či 2010 na neurčeném místě v Praze při osobním setkání se svým podřízeným R. Ř. předat mu krátkou směrnici a říci mu, aby všichni zaměstnanci bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., s okamžitou platností počali využívat možnost vybírání tzv. administrativních poplatků. Namítl rovněž, že nikdy z bezpečnostního oddělení společnosti OBI písemný pokyn k takové záležitosti neobdržel, proto jej ani nemohl předat R. Ř. Je proto i přesvědčen, že takový pokyn ani neexistuje. Na základě těchto faktů je jasné, že nemohl celý systém vybírání tzv. administrativních poplatků zastřešovat a řídit, jak tvrdí dovolatel. V závěru svého podání pak dodal, že tyto poplatky vybírali zaměstnanci OBI, nikoliv zaměstnanci bezpečnostní agentury. Celou kauzu proto považoval za uměle vyvolanou. V závěru svého podání také on vyslovil souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

Souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání udělil i další obviněný J. K., jenž ve svém vyjádření stručně uvedl, že platba administrativního poplatku byla realizována přes pokladnu marketu a podle pokynů společnosti OBI. On ani žádný jiný pracovník bezpečnostní agentury finanční hotovost nepřijal, proto nemohl vystupovat v roli pravomocného úředníka. Označil-li dovolatel praxi bezpečnostní agentury za ojedinělou, působí to na něho dojmem, že společnost OBI spustila blíže nespecifikovaný experiment, k němuž využila zaměstnance najaté bezpečnostní

agentury, které mylně informovala o jeho legálnosti. Obviněný trval na své nevině a žádal, aby celá věc byla definitivně uzavřena.

Výše citovaná vyjádření obviněných Nejvyšší soud zaslal datovou schránkou dne 10. 12. 2015 na vědomí nejvyššímu státnímu zástupci, který však na ně ke dni tohoto rozhodnutí nereagoval.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že v této trestní věci je dovolání přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou v neprospěch obviněných [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.; § 265p odst. 1 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda vznesené námitky naplňují dovolatelem uplatněné dovolací důvody. Jak již bylo výše uvedeno, nejvyšší státní zástupce ve svém podání uplatnil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. l), f) a g) tr. ř.

Na základě prvního z nich podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Dovolatel tento dovolací důvod uplatnil v jeho druhé alternativě, když uvedl, že v předcházejícím řízení byl dán dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., který spočívá v tom, že bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Ten sice nijak blíže neodůvodnil, uplatnil jej však v úzké souvislosti s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který je dán tehdy, spočívá-li rozhodnutí na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Nejvyšší soud po posouzení celkového obsahu dovolatelova podání a argumentace v něm formulované je přesvědčen, že především zhodnocení otázky právní povahy tzv. administrativního poplatku, které nejvyšší státní zástupce ve svém podání rozporoval, jednoznačně spadá pod jiné hmotně právní posouzení, takže posledně zmíněný dovolací důvod (a ve spojení s ním i oba další) byl uplatněn relevantně.

Dovolání jako celek a argumentaci v něm obsaženou ovšem Nejvyšší soud shledal zcela zjevně neopodstatněnou. V mnohém naopak přisvědčil argumentům obsaženým ve vyjádřeních jednotlivých obviněných (zejména pak v obsáhlém vyjádření obviněného Ing. J. K.).

K řešené problematice je zapotřebí nejprve (alespoň v obecné rovině a stručně) uvést, že skutková podstata přečinu přisvojení pravomoci úřadu byla do českého právního řádu prvně zavedena zákonem č. 40/2009 Sb., trestním zákoníkem, ve znění pozdějších předpisů (dosud i dále jen „tr. zákoník“), který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2010 (srov. jeho § 421). Oproti předchozí úpravě se jím nově kriminalizuje čin doposud beztrestný, resp. nanejvýše doposavad trestný jako trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák. (spáchaný před 1. lednem 2010). Jednání obviněných před tímto dnem by bylo třeba z hlediska míry jeho trestnosti posuzovat s přihlédnutím k § 2 odst. 1 věty první tr. zákoníku, podle něhož trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán.

To v praxi znamená, že před uvedeným dnem nebylo možné přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku vůbec spáchat (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 7/1994-I. Sb. rozh. tr.). Z formulace usnesení o zahájení trestního stíhání (která byla následně převzata i do obžaloby) lze ovšem vyčíst,

že počáteční jednání, kterým měli obvinění Ing. J. K., Bc. M. K. a R. Ř. iniciovat vybírání administrativních poplatků, se mělo odehrát „v přesně nezjištěné době v roce 2009 či 2010“. Takto vymezené časové spáchání trestné činnosti je již samo o sobě v rozporu s výše uvedenou zásadou zákazu retroaktivity k tíži pachatele, neboť kriminalizuje jednání jmenovaných obviněných i za dobu, kdy podle ustanovení § 328 tr. zákoníku vůbec nemohlo být trestné.

Uvedené časové vymezení trestné činnosti obviněných je proto zásadně nesprávné, ještě větší pochybnosti však vzbuzuje v souvislosti s obsahem trestního spisu, neboť z něj (zejména z výpovědí jednotlivých obviněných, ale i z celé řady listinných důkazů) jednoznačně vyplývá, že tzv. administrativní poplatky byly vybírány již od roku 2009 [konkrétně po 1. květnu 2009 na základě opatření vedení společnosti OBI Česká republika, s. r. o. (tzv. board) – srov. č. l. 496 spisu]. V této souvislosti není bez zajímavosti, že také další obviněný V. E. se měl předmětného jednání (údajně na základě pokynů výše jmenovaných obviněných) začít dopouštět „od přesně nezjištěné doby, nejméně od roku 2009“. V kontextu s tím působí současné uvedení i roku 2010 (vedle roku 2009) jako počátku údajné trestné činnosti prvních tří výše jmenovaných obviněných dojmem (přinejmenším) jisté účelovosti.

Zmíněné časové nesrovnalosti stran počátku údajné trestné činnosti obviněných hrají významnou roli zejména v případě obviněných Ing. J. K., Bc. M. K. a R. Ř., kteří se měli předmětného skutku a trestného činu dopustit podle obžaloby formou účastenství [první z nich jako organizátor podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, další dva jako návodci podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku]. Konkrétně obviněný Ing. J. K. měl při osobním setkání předat obviněnému Bc. M. K. pokyn, aby všichni zaměstnanci bezpečnostní agentury počali využívat možnost vybírání tzv. administrativních poplatků od pachatelů přestupku proti majetku v nákupních střediscích společnosti OBI, následně obviněný Bc. M. K. měl předat obviněnému R. Ř. pokyn k zahájení praxe výběru administrativních poplatků, a obviněný R. Ř. měl k tomuto účelu proškolit své podřízené, pracovníky ostrahy bezpečnostní agentury, kteří byli zařazeni ve výše specifikované plzeňské pobočce společnosti OBI; všichni tito obvinění dále měli (rovněž podle obžaloby) celý systém tzv. zastřešovat a řídit. O způsobu, jakým tak měli činit, není ovšem v žalobní znělce žádná další zmínka, což potvrzuje i její (vcelku nelogická a rozporuplná) formulace, že první z těchto obviněných „celý systém takzvaně zastřešoval a řídil, čili tímto jednáním přinejmenším zosnoval a řídil“, a druhý a třetí z nich „celý systém vybírání administrativních poplatků takzvaně zastřešoval a řídil, čili tímto jednáním přinejmenším vzbudil v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin“.

Další informace nevyplývají ani ze spisového materiálu, z něhož lze vyčíst pouze to, že první z obviněných vystupoval z pozice vedoucího oddělení bezpečnosti společnosti. OBI Česká republika, s. r. o., zatímco další dva obvinění působili na manažerských pozicích u bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o. Žádný z nich tedy neměl jakýkoliv vliv na politiku společnosti OBI, na základě jejíhož opatření (v odůvodněních soudů nižších instancí se někdy používá též termín instrukce, jindy směrnice) byly administrativní poplatky vybírány, ani se vlastního vybírání těchto poplatků jiným způsobem neúčastnili (nebyli mu ani přítomni). Z toho ovšem vyplývá, že jediná pro tento případ významná aktivita obviněných Bc. M. K. a R. Ř. se (s pravděpodobností hraničící s jistotou) odehrála ještě před tím, než nový trestní zákoník (a s ním i nový § 328) nabyl účinnosti. Už z těchto důvodů Nejvyšší soud považuje zahájení trestního stíhání a hlavně následné podání obžaloby proti těmto dvěma obviněným bez jakýchkoliv dalších důkazů přinejmenším za sporné a ve své podstatě za nepřípustné.

V případě obviněného Ing. J. K. je situace poněkud odlišná, neboť podle obžaloby měl po předání výše popsaného pokynu ze své pracovní pozice (navíc) od přesně nezjištěné doby od roku 2009 či 2010 nejméně do 29. 5. 2013 (tedy i po 1. lednu 2010) zajišťovat zásobování (předávání) tiskopisů „Prohlášení o souhlasu s uložením administrativního poplatku ve výši 1000,- Kč“. Tato část jednání

tohoto obviněného by však (pokud by vůbec mohlo být shledáno trestným) evidentně nemohla vykazovat zákonné znaky organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jak činila obžaloba, nýbrž „pouhé“ pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 328 tr. zákoníku.

K vybírání administrativního poplatku ovšem docházelo až do roku 2013, na němž se podle obžaloby mezi lety 2010 a 2013 podíleli (vedle obviněného Ing. J. K.) další čtyři obvinění (V. E., Z. Š., P. V. a J. K.). Tyto obviněné si orgány přípravného řízení z nějakého důvodu (z obsahu spisu nezjistitelného) vybraly k trestnímu stíhání (nad okruhem obviněných, vůči nimž bylo zahájeno trestní stíhání, se oprávněně pozastavil již soud prvního stupně). Bez ohledu na okruh těchto obviněných se Nejvyšší soud musel – právě se zřetelem k tomu, že k vybírání administrativního poplatku z jejich strany mělo docházet i za účinnosti trestního zákoníku – dále zabývat otázkou, zda v obžalobě uvedený skutek vůbec je či není trestným činem.

Trestní zákoník ve svém § 13 odst. 1, který navazuje na čl. 39 Listiny, stanoví, že trestným činem je protiprávní čin, který trestní zákon označuje jako trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Těmi jsou vedle věku a příčetnosti i znaky skutkové podstaty trestného činu, a to konkrétně protiprávnost, objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Není-li některá z těchto složek naplněna, o trestný čin se nejedná (k tomu srov. Šámal P. a kol., Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 127 a násl.). Trestní zákoník tu navazuje na ústavní zásadu zákonnosti a ve vazbě na ni současně stanoví zásadu subsidiarity trestní represe (srov. jeho § 12 odst 1, 2).

Podle § 328 tr. zákoníku se přečinu přisvojení pravomoci úřadu dopustí ten, kdo neoprávněně vykonává úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jinému orgánu veřejné moci, nebo kdo vykoná úkon, který může být vykonán jen z moci úřední orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jinému orgánu veřejné moci. Jeho objektem je pořádek ve věcech veřejných, objektivní stránkou pak jednání popsané ve skutkové podstatě ustanovení § 328 tr. zákoníku (tedy neoprávněné vykonání úkonů, které jsou vyhrazeny orgánům veřejné moci, nebo neoprávněné vykonání úkonu, který může být vykonán pouze z moci úřední těchto orgánů), jež je v příčinné souvislosti se škodlivým následkem v podobě porušení či ohrožení právem chráněného zájmu na ochraně pořádku ve věcech veřejných. Subjektem může být každá fyzická osoba splňující obecné podmínky trestní odpovědnosti podle trestního zákona, a po subjektivní stránce se jedná o trestný čin výlučně úmyslný, přičemž je možný jak úmysl přímý, tak eventuální (srov. § 15 tr. zákoníku). Jelikož v posuzovaném případě je rozhodná první alinea § 328 tr. zákoníku, bude další pozornost zaměřena právě na ni.

Předtím je ale ještě vhodné dodat, že důvodová zpráva k tomuto novému ustanovení trestního zákoníku uvádí: „V praxi se poměrně často, v souvislosti s páchaním trestných činů, zejména organizovanými skupinami, vyskytují případy, kdy se pachatelé vydávají za úřední osobu nebo vykonávají úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy, orgánu územní samosprávy, soudu nebo jinému orgánu veřejné moci nebo jsou vykonávány jen z moci úřední takového orgánu, a proto osnova navrhuje, po vzoru některých zahraničních úprav (např. § 132 německého trestního zákoníku), i takové jednání pro příště trestně sankcionovat.“. Konkrétně byly zaznamenány například případy vydávání se za příslušníky Policie České republiky, které bylo zneužito k následnému spáchání majetkové či dokonce násilné trestné činnosti. Už z toho je zřejmé, že charakter posuzovaného jednání obviněných je diametrálně odlišný od případů, na něž nová právní úprava především směřuje.

Obdobně je vhodné (zase jen pro úplnost) dodat, že problematika řešená v dané věci se v dosavadní judikatuře soudů neobjevila. Pokud ve dvou věcech, v nichž Nejvyšší soud v minulosti rozhodoval (srov. jeho usnesení pod sp. zn. 6 Tdo 1480/2014 a 7 Tdo 20/2015), bylo jednání obviněných právně kvalifikováno jako přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku, šlo o věci skutkově

zcela odlišné, a tudíž na posuzovanou věc neaplikovatelné.

Nejvyšší soud považoval v dané věci primárně za významné vyřešit podle § 9 odst. 1 tr. ř. předběžnou otázku právního charakteru shora opakovaně zmiňovaného administrativního poplatku, a to především z hlediska jeho souladu s předpisy práva občanského. Případný nesoulad by samozřejmě neznamenal automatické naplnění skutkové podstaty přečinu přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku, opačný závěr by ovšem možnou trestní odpovědnost za předmětný skutek zcela logicky vylučoval pro nedostatek protiprávnosti ve smyslu § 13 odst. 1 tr. zákoníku.

Jak již bylo uvedeno, soud prvního stupně posoudil zmíněné administrativní poplatky jako soukromoprávní ujednání, konkrétně nepojmenovanou (inominátní) smlouvu podle § 51 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (vpředu i dále převážně jen „občanský zákoník“), což ovšem dovolatel napadl s tím, že by bylo třeba „na takovou smlouvu nahlížet jako na absolutně neplatnou pro rozpor se zákonem, a to podle § 39 občanského zákoníku (nyní § 588 nového občanského zákoníku), a to proto, že se příčí dobrým mravům, neboť uzavřením takové smlouvy je zjevně narušen veřejný pořádek“. Podle nejvyššího státního zástupce se ve skutečnosti jednalo o jednostranný akt, jehož uzavření neodpovídalo vůli druhé strany, neboť ta měla být k uzavření takové smlouvy nepřímo donucena samotnou vzniklou situací.

Nejvyšší soud se takovou s dovolatelovou argumentací nemohl identifikovat již proto, že jeho odkaz na výše uvedená zákonná ustanovení je z hlediska časové působnosti obou občanských zákoníků nesprávný. Předmětný skutek měl být podle obžaloby páchán od roku 2009 do poloviny roku 2013, tedy v plném rozsahu v době účinnosti (starého) občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Nový občanský zákoník (zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších zákonů; vpředu i dále převážně jen „nový občanský zákoník“) totiž nabyl účinnosti až dnem 1. ledna 2014, přičemž podle jeho přechodného (všeobecného) ustanovení § 3028 odst. 2 „Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů“, a podle odst. 3 věty první „Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy“. Takže pokud dovolatel ve svém podání poukázal na rozpor s dobrými mravy, čímž měl být zjevně narušen veřejný pořádek, citoval tím ustanovení § 588 nového občanského zákoníku, tedy předpisu, který z hlediska jeho časové působnosti nemohl být a není na posuzovaný případ vůbec aplikovatelný. Významné (a pro posouzení řešené problematiky rozhodné) je tak pouze ustanovení § 39 (předchozího) občanského zákoníku, podle něhož „je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se příčí dobrým mravům“ (zmíněné ustanovení – jak je z uvedené citace zřejmé – tedy se „zjevným narušením veřejného pořádku“ vůbec nepracuje).

Odhlédne-li Nejvyšší soud od zmíněného dovolatelova chybného odkazu na příslušnou a v dané věci (ne)aplikovatelnou právní normu, je důležité zabývat se jeho klíčovým argumentem spočívajícím v (údajném) nedostatku svobodné vůle druhé strany, tedy osob přistižených při drobných krádežích (dále – z důvodů uvedených již Krajským soudem v Plzni – převážně jen „přistižené osoby“), které měly být k uzavření předmětné smlouvy a k úhradě administrativního poplatku nepřímo donuceny vzniklou situací. Taková skutečnost by sice mohla znamenat neplatnost zmíněného „ujednání“ mezi stranami, a to pro rozpor se zákonem, jak vyplývá z ustanovení § 37 odst. 1 občanského zákoníku (podle něho „Právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný.“), § 39 občanského zákoníku (citaci druhého z těchto ustanovení srov. výše) a tím i nedodržení podmínek ustanovení § 51 občanského zákoníku, podle něhož „Účastníci mohou uzavřít i takovou smlouvu, která není zvláště upravena; smlouva však nesmí odporovat obsahu a účelu tohoto

zákona.“, avšak mnohem podstatnější jsou případné trestně právní důsledky takového ujednání, které budou rozebrány níže.

Shora zmíněné tvrzení dovolatele je nejen nepřesné, ale i účelové, neboť pro opačný závěr, tedy že přistižené osoby nebyly k uzavření předmětné smlouvy a k zaplacení administrativního poplatku nikterak donuceny, svědčí jak svědecké výpovědi samotných přistižených osob, tak i popis některých dílčích útoků v samotné obžalobě. Z něho ani z žádného z provedených důkazů totiž nevyplývá jediný náznak jakéhokoliv donucení ze strany pracovníků bezpečnostní agentury vůči přistiženým osobám. Ty totiž ve svědeckých výpovědích shodně uvedly, že na ně žádný nátlak činěn nebyl, administrativní poplatek buď dobrovolně uhradily na pokladně společnosti OBI, anebo – pokud tak učinit odmítly – byla přivolána Městská policie v P. (např. v případě M. Š.); v některých případech měly na výběr i třetí možnost – dodatečně na pokladně společnosti OBI zaplatit cenu jimi odcizeného zboží (tak se stalo např. v případě J. J., R. J. a A. J.). Ty z přistižených osob, které se rozhodly administrativní poplatek uhradit, zároveň zcela dobrovolně podepsaly text tzv. prohlášení „Já níže podepsaný …, prohlašuji, že administrativní náklad ve výši 1 000 Kč, který vznikl společnosti OBI Česká republika, s. r. o., v důsledku zadržení mé osoby při krádeži zboží v provozovně společnosti OBI Česká republika, s. r. o., na adrese …, uznávám co do důvodu a výše a zavazuji se jej společnosti OBI Česká republika, s. r. o., uhradit ke dni podpisu tohoto prohlášení“ (srov. č. l. 496 p. v. spisu). Vedle toho je třeba akcentovat, že pracovníci bezpečnostní agentury vystupovali v civilním oblečení a vždy jménem společnosti OBI, takže přistižené osoby je v žádném případě nemohly mylně považovat za příslušníky Policie České Republiky, strážníky obecní/městské policie, členy přestupkové komise, ani za jiné orgány veřejné moci.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud odmítl argumenty nejvyššího státního zástupce, že předmětné ujednání bylo protiústavní, neboť se příčilo čl. 4 odst. 1 Listiny, že šlo o jednostranný právní úkon obsahující „prvky mocenského vrchnostenského aktu“, a že se jednalo o právní úkon simulovaný (dovolatel měl zřejmě na mysli § 41a odst. 2 občanského zákoníku, byť jej explicitně necitoval), neboť jím měl být „zakrýván sankční charakter ve skutečnosti uložené pokuty“. Sankční povahu administrativního poplatku nenaznačuje ani jeho paušální výše, jelikož nelze souhlasit s názorem, že škodu není možné paušalizovat. Žádné ustanovení občanského zákoníku nebo jiného právního předpisu totiž nic takového nezakazuje. Ze skutečností významných pro tento případ je naopak patrné, že zmiňované ujednání bylo uzavřeno mezi dvěma subjekty práva soukromého, na základě svobodné vůle obou stran, tedy zcela v souladu s § 37 odst. 1 občanského zákoníku. Jeho účelem byla ochrana majetku společnosti OBI Česká republika, s. r. o., konkrétně pokrytí (i) jejích nákladů na náhradu škody ve formě dodatečných nákladů spojených se zajištěním pachatele (jen pro srovnání – podle listinných důkazů obsažených ve spise uvedená společnost platila smluvní bezpečnostní agentuře jen za ostrahu plzeňského supermarketu více než 100 000 Kč měsíčně). Takový účel je právně naprosto v pořádku, neboť Listina ve svém čl. 11 odst. 1 a na ni navazující § 1 odst. 1 občanského zákoníku zakotvují nedotknutelnost a ochranu vlastnictví. Tohoto účelu si ostatně byly velmi dobře vědomy i všechny ty přistižené osoby, které podepsaly text tzv. prohlášení (srov. výše).

Lze tedy shrnout, že zmíněné ujednání svým obsahem či účelem zákonu nijak neodporuje, z rámce obsahu občanského zákoníku nevybočuje, ani jej žádným způsobem neobchází a dobrým mravům se nepříčí. Naopak je v naprostém souladu s § 39 občanského zákoníku a zcela nepochybně jde o (platnou) nepojmenovanou (inominátní) smlouvu, která zcela vyhovuje požadavkům na ni kladeným v § 51 občanského zákoníku.

Skutečnost, že se jedná o dvoustranný soukromoprávní úkon (smlouvu), uzavřený na základě svobodné vůle obou stran, vylučuje v posuzovaném případě naplnění objektivní stránky přečinu přisvojení pravomoci úřadu, a to i bez ohledu na jeho (ne)platnost. Jednání naplňující skutkovou podstatu podle § 328 alinea první tr. zákoníku totiž spočívá v neoprávněném vykonání úkonů, které

jsou vyhrazeny některému z orgánů veřejné moci. Tyto úkony jsou charakterizovány jako projev vůle orgánu veřejné moci, jímž uskutečňuje pravomoc a působnost rozhodovat o subjektivních právech a právních povinnostech jemu bezprostředně nepodřízených subjektů. Veřejná moc je pak chápána jako schopnost vnutit vůli vyjadřující veřejný zájem jednotlivcům, sociálním skupinám a celé společnosti (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 3140 a násl.). Nabídka (několika) řešení vzniklé situace po zachycení pachatele drobné krádeže ze strany pracovníků ostrahy supermarketu rozhodně neodpovídala projevu vůle (jakéhokoliv) orgánu veřejné moci, jímž by uskutečňoval pravomoc a působnost rozhodovat o subjektivních právech a právních povinnostech, a následné dobrovolné převzetí povinnosti ze strany přistižené osoby zcela postrádalo znaky jakéhokoliv donucování. Významnou roli zde hraje rovněž fakt, že na přestupky proti majetku se nevztahuje oznamovací povinnost a danou situaci tedy bylo možné řešit soukromoprávní cestou. Tím, že se navíc jednalo o platnou smlouvu, tedy takovou, která je v souladu s českým právním řádem, je vyloučeno i naplnění dalšího pojmového znaku trestného činu uvedeného v § 13 odst. 1 tr. zákoníku, a to protiprávnosti.

Ani námitce dovolatele o porušení práva přistižených osob na ochranu osobnosti Nejvyšší soud nepřiznal opodstatněnost. Je tomu tak už s ohledem na skutečnost, že žádnému z obviněných ani nebylo kladeno za vinu, že by protiprávně vyžadoval od přistižených osob předložení občanských průkazů. Navíc dovolatelova argumentace zcela pominula (resp. zamlčela), že předkládání identifikačních údajů ze strany přistižených osob bylo ve skutečnosti zcela dobrovolné a že každá z nich měla možnost takovou žádost obviněných odmítnout. Postupem obviněných proto nemohlo dojít k zásahu do jejich práv na ochranu osobnosti. Z těchto důvodů Nejvyšší soud považoval názor dovolatele, že je absolutně zakázáno požádat pachatele krádeže o dobrovolné předložení identifikačního průkazu, za nepřijatelný. Ve shodě s názorem obviněného Ing. J. K. má za to, že v důsledku takového zákazu by totiž společnost OBI nemohla zjistit ani pachatele přistiženého při krádeži, ale ani údaje, které jsou potřebné pro podání žaloby podle občanského soudního řádu.

Stejně tak Nejvyšší soud nemohl souhlasit s navazujícím argumentem dovolatele ohledně nemožnosti ověření předpokladů pro úhradu administrativního poplatku ze strany obviněných. Rovněž k tomuto ověřování totiž docházelo výhradně na základě dobrovolnosti a souhlasu přistižené osoby, která měla možnost poskytnutí potřebných údajů odmítnout; v takovém případě s ní k uzavření smlouvy prostě nedošlo. I v tomto směru tedy Nejvyšší soud přisvědčil názoru obviněného Ing. J. K., že na posouzení svéprávnosti a recidivy přestupce lze nahlížet jako na interní vyhodnocení učiněné výlučně pro uzavření soukromoprávní smlouvy, a tudíž nemělo nic společného s vrchnostenským (autoritativním) rozhodováním o této otázce.

Nejvyšší soud proto tuto rozhodnou část řešené problematiky shrnuje a uzavírá tím, že postrádá-li žalované jednání obviněných rysy protiprávnosti, tedy jeden ze znaků trestného činu ve smyslu § 13 odst. 1 tr. zákoníku, pak není možné, aby takové jednání bylo jakýmkoliv trestným činem. Proto nemůže být posouzeno ani jako přečin přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku, ale ani jako trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák., resp. jako trestný čin poškození cizích práv podle § 181 tr. zákoníku. Z uvedeného důvodu se nemůže jednat ani o jakýkoliv přestupek (např. podle § 46 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů).

Z důvodů, které vedly Nejvyšší soud k rozhodnutí uvedenému ve výroku tohoto usnesení, nebylo zapotřebí věnovat jakoukoliv pozornost otázce, zda na jednání pracovníků bezpečnostní agentury bylo možno nahlížet z hlediska naplnění zákonných podmínek svépomoci ve smyslu § 6 občanského zákoníku, byť nejvyšší státní zástupce se ve svém podání i na tuto problematiku zaměřil.

Jen na okraj a pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že i v případě, že by o spáchání trestného činu obviněnými bylo možno (čistě teoreticky) uvažovat, je třeba přiklonit se k názoru obou nižších soudů,

podle kterého by obvinění nenaplnili jeho subjektivní stránku, ať už ve formě úmyslu přímého či eventuálního (srov. § 15 tr. zákoníku), neboť by jednali v právním omylu ve smyslu § 19 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se nemohli vyvarovat. Je totiž evidentní, že rozhodnutí o zahájení praxe vybírání administrativních poplatků přijalo vedení společnosti OBI Česká republika, s. r. o., a že žádný z obviněných (tedy ani Ing. J. K.) se na něm nikterak nepodílel. Toto rozhodnutí pak bylo závazné jak pro všechny zaměstnance této společnosti, tak i zaměstnance bezpečnostní agentury ISS Facility Services, s. r. o., kteří měli za úkol zajišťovat bezpečnost v jednotlivých pobočkách společnosti OBI na základě smlouvy o poskytování bezpečnostních služeb. Ti byli informováni, že podle právního oddělení je nově zaváděný postup souladný s českým právním řádem. Za této situace se od žádného z obviněných nedalo spravedlivě očekávat, že by možnou protiprávnost či dokonce trestnost svého jednání rozpoznali. Bez významu není ani vyjádření České obchodní inspekce z roku 2011, která protiprávnost předmětné praxe neshledala, a také postup Policie České Republiky, jež obdobné případy (v jiných regionech) několikrát odložila. Naopak argument dovolatele o ojedinělosti uvedené praxe nijak právně relevantní v tomto smyslu není.

Nejvyšší soud proto uzavírá, že soud prvního stupně postupoval naprosto správně, když trestní stíhání všech obviněných pro výše popsané skutky usnesením podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. za použití § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. a podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastavil. Stejně tak správně postupoval i soud druhého stupně, jenž svým rozhodnutím stížnost státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město směřující proti tomuto usnesení jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

Z těchto jen stručně uvedených důvodů (§ 265i odst. 2 tr. ř.) Nejvyšší soud dovolání nejvyššího státního zástupce podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, neboť shledal, že je zjevně neopodstatněné. Učinil tak v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Neplatnost právního jednání (exkluzivně pro předplatitele)
- Prohlášení viny
- Hotové výdaje (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada nákladů (exkluzivně pro předplatitele)
- Právo na obhajobu (exkluzivně pro předplatitele)
- Ověření doručení avizovaného odůvodnění stížnosti
- Blanketní stížnost
- Bezplatná obhajoba
- Vazba (exkluzivně pro předplatitele)
- Ochranné léčení
- Hodnocení důkazů